

שיחו של פקיד

אמנם יודע אני שזמנו של אדוני העורך יקר הוא, אבל בכל-זאת הריני מבקש ממנו להקשיב לדברי על מנת לפרסמם בעתוננו. כי באמת — זה כבר יותר מדי! הדבר כבר עובר את גבול סבלנותו של אדם! לענין הפקידים מתכוון אני. משום מה אין נושא זה יורד מעל דפי העתונים בארץ. אם מאי-מר על "מנגנון מנופחי", או מכתב למערכת על "יחס לזול" (כביכול), או קריקטורה ובדיחה טפלה. כלום אין זו חוצפה העוברת כל גבול לפרסם בעתון ידוע בישוב קריקטורה מעין זו: פקיד יושב ליד שולחן עבודתו, רגליו על השולחן, וישן שינה עמוקה בשעה שמאחורי הדלת משתרך תור ארוך! קריקטורה פרימטיבית ביותר, אבל הרי זו רק דוגמה אחת מתוך שפע הבדיחות על הפקידים בארץ, הגבולות עם... אנטישמיות! כך, והיא שואה עיוורת, קטנונית, הגרועה אפילו מן האנטישמיות. וירשה נא לי, אדוני העורך, להציג לפניו את הבקעה כמות שהיא...

בעתון הבוקר, כדי שלא אהיה בהחיות העולם כסומא בארובה. ב"8.30 הריני מוציא כמה תיקים ומתכוון לקבל את הקהל המכהה, אולם בינתיים הגיעה השעה 9, ולמשרד מוכנסת כוס התה הראשונה. תה ממשלת זה... עלבון הוא לפקידים לקבל כוס תה חור, חסר סוכר, שאינו טעים ואינו ערב לחך. אולם לא אאריך עכשיו בענין תה שהוא נושא בפני עצמו. ולאחר שגמרתי לש' תות הריני מקבל את הראשון בתור. אין מלים בפי לתאר את יחס הקהל — זולול פושע בפקיד! הם מתיחסים אליו כאילו ישב במשרד כדי לשרתם, ותמיד חושדים בו, כי הוא מתעצל ואינו טורח דיו למענם. אולם היחס... על היחס אני מדבר! הקהל מתנהג כלפי בחור כבוד, נימוס והערכה. וכ' אשר הנהגה! מסרבת לבקשה כלשהי, או כל המרירות שהצטברה בלב המבי, קש, בבחינת חומר נפץ, מתפרצת ומתי נפצת עליו בצורת קללות, איומים, כינוי-גנאי וכי. ועליו לשאת את כל זאת, ולהמשיך במילוי תפקידו האחר למרות הכל.

ליס מיום ליום... ואפילו פועל: ראשו קל עליו כל היום, ללא דאגה, ללא עצבנות ומרירות, ואף משכורתו ראויה להתכבד... ואנו הפקידים... קודש תמים לשבת במחנק המשרד, בשעמום-זוהר, במקום שצעות ושערוריות הם חזיון נפרץ החור-מדי יום ביומו. ומה מקבלים אנו תמורת הקרבה זו? משכורת חדשית... לא אחזים, לא רוחים, אלא פשוט: משכורת חדרגונית... התוספת המשפחתית, תוספת-החוקק וכי' הם סכומים קטנים כל כך, שלא כדאי לייחד עליהם את הדיבור.

כז לפכות במשרדים, והודות לכך לא הסכה העיר לעירימתה. בזמן שאוני רונדי-האיכב חגו בשמים כמלאכי-חבלה, אנו ישבנו במקלטים, ומיד כשניתן אות הארגעה חזרנו למשרד, למרות הסכנה שבדבר. כי באותה תקופה השרות האנטי-אווירי לא היה משוכלל, וקרה שפצצות נפלו גם אחרי שניתן אות הארגעה. והאם מעריך מישהו את הסבל הזה שסבלנו אז? את עזוהרוה, את גבורת-הרצון, את נכונות-ההקרבה שלנו?

לא ייאמן כי יסופר — למרות כל זאת מעליבים בנו ופוגעים בנו! אני אקרא לך עשיו את המאמר להגנת הפקידים שכתבתי לפרסום בעתונך... מה? שוב אותה פגישה חשובה? הרי כבר אחרת למעלה משעה, ובודאי לא חיכו לך, מוטב איפוא שתשמע... אתה מסרב לך? יחס כזה של עורך גובל עם שפלות! אני לא אעבור על כך לסנדר-היום! אפרסם בכל העתונים! חוצפה!

ס. טור / אינטרמצו ברומא

אכזבה. נכנסה החדרנית בלוית סבל שהוצא את המזודה. שוב נשארתי בודד. פתאום נפתחה הדלת... "היא" עמדה בפתח. רמזה לי. הלכתי. שלבה ורועה בורועי דרך חרות, והחלה להוליכני. דמויות האנשים שחלפו על פנינו מוטרשות-היו. הנה יעקב בא לקרא תנו... אין להטיל ספק בדבר. עיינו בווערות בקנאה. מדוע אינו מדבר, וזעק חמס...?

קולה הצלול התגלגל במסדרון הא-רוך והחשוך. היה בו משהו יותר מקר לה של זמרת הגובל עם הקרבה? בתקר באופרה של רומא. היה נשוי ורך, מר-עיר נימים נסתרות. לפתע נפסק... צע-דים נחפזים, שוב דממה ותו לא.

בחזר עמדה אפרוריות מבחילה. משב רוח קר שפרץ מבעד לחלון, ביר שר כי אתא לילה. צינה אחותני. פיע מון הכנסיה שבקצה ויא טריונו הש' מיע שבעה צלצולים עמומים. יעקב, שנמנם לידי, התהפך ופניו אל הקיר. חרש חמקתי החוצה. האור, שבצי בץ לפני דקות מספר מבעד לחרכי דל-תה נכבה. הלכה עם הסתם.

שעת הכושר הגיעה. חזרתי לחדר. בידי הרועדת עט וכרטיס הביקור שהי כינותי. צריך לכתוב שורה שורותיים מאחור. מה לכתוב?

התעוררתי וטעם מר בפי. בחוץ בו-קר והגני שוכב לבוש בגדי על המטה. לידי ישן יעקב שנת ישרים. יצאתי למסדרון; אותו רגע נפתחת דלתה. היא חומקת עוברת. מסתכלת בי כעצה, כמצטערת צער רב... לא ראייתה עוד. פירנצה, ונציה, מילנו ושחיק חלפו כמו חלום. חויות רדפו חויות. הענין כמעט ונשכח מלבי, אלמלא...

היד רשמה: "מה ערב קולך...". לא!... אין זה מצה עדיין את הכל. קרעתי את הכרטיס ולקחתי אחר. "הגן נהדרת!" וחתמתי: "הבלונג די, חדר מס' 13". כך, זה טוב! התלקתי את הכר-טיס בזהירות מתחת למפתן דלתה וחזרתי על בוהגנותי.

הגעתי למלונג בפאריס. החדר שמס' פרו 13 גדול היה ומרוח. באמצעיותו עמדה, צפתה לבואי-מוזותי. פתחתה כתנות מגוהצות, ממחטות, חליפת ערב... "אוי, מה זה!..." לשרחל החליפה צמוד פתק אפור בסיכה זעירה.

למחרת בבוקר עברה על פני כש' היא מחייכת אלי חיוך רב משמעות. כל אותו יום דבק בי מצב רוח מצוין. שוטטתי. לאורך הטיבר ואחר בפורום הקדומן. קשתות הנצחון הישרו עלי רוח מיוחדת. האנחול כאן נצחון בוועיר אני פין...?

קראתי בקול לא קולי: "הזמנה חד פעמית לאופרה ברומא. ומאחור, בכתב זעירי ומסולסל: "אני מחכה לך אחר ההצגה בשער משמאל...". הכרטיס נשטט מידי, ריחף אחת וש' תים בחלל ונח על הרצפה הקרה...

אורנו ערב הוזמנו לחוג ידידים, אמתלה קטנה, ונשארתי בלון. בפניור נפש ארוטי מוודה שעתידה היתה לה שלח לפאריס. הזמן וחל בעצלתיים. עב-רה שעה ואולי יותר, קוצר רוחי גבר. דפיקה בדלת. ניהרתי ממקומי...

הוא ממרה לפגישה חשובה? אין בכך אסון אם יאחר קצת. וכי מי זה מדייק בארץ? אנו הפקידים הננו דיי-קנים, ובכל-זאת כשעל המשרד להפ-תח בשעה 8, הרי למעשה, עד שאנו מתחילים בעבודה השעה היא 8.30. והדבר נראה כטבעי לגמרי, כי הכל כבר התרגלו לחוסר דיוק. עלינו לה-יות במשרד בשעה 8. וזה העוהל הראי-שון בעמשה לנו. אמנם נכון שהפועלים מתחילים את עבודתם בשעה 7, אולם לא הרי הפקיד כפועל. על הפקיד לה-גלה לפני לכתו למשרד, ללבוש לחליפה מסודרת ולעונד עניבה כהלכה. עליו לבוא למשרד כשהוא רענן לגמרי ומשום כך צריכים המשרדים להפתח בשעה 9. הדבר יהיה לתועלת הקהל, כי אם הפ-קיד יעבוד פחות שעות, עבודתו היתה יעילה יותר. אל תשתומם לדברי (ירשה נא לי אדוני לדבר אליו בלשון "אתה") כי עבודת פקידות מוגיעה מאד את המות, ושעות עבודה רבות עלולות לגרום לטעויות רבות וחוסר סדר. ואסביר לך את הורב.

עליך לעשות עבודה חשובה? ענין הפקידים חשוב לא פחות. אם אנו מת-חילים בעבודה בשעה 8.30 הרי זה רק באשמת ההחברה הגרועה בארץ. בש' עה 8 הריני כבר למשרד ואו אני מניין

Lipsit הפה אודות
מרחיק כל ירח-רע מחכה
לחצי כוס מים

פלים ופלים
בחוספת אבקת-חלב
מעם עדין. ערך חזונתי
טוב לילדים מחלימים